

Hvilken Betydning for Danmark har dets Indførselsret af levende Kvæg i Storbritanien?

Fremstilling til Udenrigsministeriet af Greve

F. W. Sponneck,

Legationssekretær ved Det kgl. danske Gesandtskab i London.

I en Indberetning betræffende vor Kreatur-Udførsel til England, jeg, som Chargé d'Affaires under Kammerherre Falbes Fraværelse, den 30. August d. A. havde den Ære at tilstille det kongelige Udenrigsministerium, havde jeg Lejlighed til at berøre Spørgsmaalet om, hvorvidt den Ret, vi for Tiden have til, i Modsætning til de fleste andre Lande, at føre vort Kvæg levende til de almindelige Markeder i England, virkelig har den store Betydning, der i Almindelighed tillægges samme. Jeg tillod mig at fremhæve forskellige Omstændigheder hentede fra vor egen Udførsel af Svin samt fra Spaniens, Portugals og Canadas Udførsel af Hornkvæg, der kunde synes til en vis Grad at tale i modsat Retning.

Senere har jeg i det herværende spanske Gesandtskab gjort mig bekendt med Indholdet af den engelske Regjerings Svar paa en Henvendelse, der to Gange iaar efter Ordre fra Madrid er skeet til samme for at faa Spanien bragt tilbage paa Listen over de privilegerede Stater under Paaberaabelse af, at om der ogsaa findes Mund- og Klovesyge hist og her i Landet, saa er dog Galicien, som er den eneste Del af Spanien, hvorfra Kvæg udføres til

England, fri for Smitten. Og skjøndt bemeldte Svar væsentligst gaaer ud paa en Henvisning til Schedulen i Animals Akten af 1878, hvorefter Privy Council ikke kan privilegere en enkelt Del af et Land, der iøvrigt hører under Hovedreglen om Slagtning i Foreign Animals Wharf, indeholder det dog tillige en Bemærkning om, at det Omfang, hvori Kvægindførselen fra Spanien for Tiden finder Sted til Trods for Hindringen, synes at tyde paa, at Privilegiets Gjenerhvervelse slet ikke er nødvendig for det nævnte Land. Her er altsaa en officiel Udtalelse, der til en vis Grad peger i samme Retning som Mr. Copes personlige Ytringer til mig om formentlig Overvurdering af Privilegiets Betydning.

Ogsaa fortjener det at anføres, at Mr. Holmans, Privy Councils Veterinary Inspektør ved Deptford Foreign Cattle Marked her i London, under en Samtale, jeg for nogen Tid siden havde med ham, har forsikret mig, at skjøndt der i Begyndelsen efter den nye Akts Indførelse naturligvis var megen Misfornøjelse over Paabudet om Slagtning paa Landingsstedet, saa ere dog de Fornuftigere af Importørerne til Deptford, blandt hvilke han stadig færdes, efterhaanden naaede til at blive tilfredse med den bestaaende Tingenes Tilstand, fordi Afsætningen i Virkeligheden ikke har lidt derved, medens man paa den anden Side ved Indførelsen til Foreign Wharf er mindre udsat for de pludselige Forstyrrelser og store Tab, der under den frie Indførsel kunne følge af, at enkelte syge Dyr træffes i en ankommende Ladning. I Deptford have jo nemlig Sygdomstilfælde blandt de landede Kreaturer ingen anden Virkning, end at de virkelig angrebne Dyr udsondres og, hvis de ere utjenlige til Menneskeføde, tilintetgøres, medens hele Resten af Ladningen slagtes og anvendes paa sædvanlig Maade. Findes derimod Sygdom i en Ladning bestemt til fri Indførsel, vil Følgen let blive, at hele Ladningen kondemneres til Slagtning strax i Havnen, hvor den landes, og da her ikke, som i et Foreign Wharf, hverken forud er truffet Anstalter til Slagtning og Behand-

ling af mange Dyr paa en Gang eller formodentlig vil være Efterspørgsel nok i Forhold til det pludselig forøgede lokale Tilbud, vil Sagen for de Paagjældende være højst alvorlig.

Overfor Omstændigheder, som de her nævnte, kan man ikke blive staaende ved den almindelige Betragtning, at da vore Kreaturer indgyde Englænderne større Tillid end Andres, og de af den Grund behandles paa særlig Maade, saa maa deri ligge en Fordel, hvis eventuelle Op-hævelse vilde være ødelæggende for os. En saadan halvt instinktmæssig Opfattelse vil være fælles for de fleste Indehavere af Privilegier, men beviser ikke i og for sig, at Særstillingen virkelig har det materielle Værd, der tillægges den. I nærværende Tilfælde beviser den endog saa meget mindre, som vort Privilegium slet ikke skriver sig fra noget Ønske hos Englænderne om at gjøre os en Tjeneste, men ene og alene fra deres egen Trang til paa den dem selv bekvemmeste Maade at skaffe sig saa megen Tilførsel, som er forenelig med Sikkerhed mod Smitte.

Heller ikke er Spørgsmaalet afgjort ved en Henvisning til de øjeblikkelige Tab, der sandsynligvis vilde være forbundne med en Overgang fra fri Indførsel til Nedslagtning paa Landingsstedet. En saadan Forstyrrelse i en Handel, der en Gang er kommen ind i et bestemt Spor, kan ganske vist forudses at ville blive ødelæggende for Mange; den vilde formodentlig fremkalde en Krisis navnlig i Newcastle, hvor mange af Importørerne ere Danske, og Stødet vilde blive følt haardt ogsaa i Danmark selv. Men dette udelukker ikke Muligheden af, at den nye Tingenes Tilstand i Længden alligevel kunde vise sig fordelagtig lige saa vel som den forrige, saa at de ved selve Overgangen foraarsagede Tab fik en mere midlertidig og personlig Karakter og altsaa fra et mere almindeligt Standpunkt bleve af forholdsvis underordnet Betydning.

Skal man have Klarhed med Hensyn til Privilegiets Betydning for vor Kreatur-Udførsel, er det nødvendigt at skjelne mellem Dyr bestemte til umiddelbart Forbrug og

Dyr indførte i andet Øjemed. Med Hensyn til denne sidste Klasse er der ingen Tvivl; til at indføre Kreaturer til Kælvning, Malkning eller Fedning er Privilegiet absolut nødvendigt. Forhen vilde der imidlertid ikke have været nogen videre Anledning til at standse ved denne Gren af Handelen, fordi den i det Hele taget var uden stor Betydning. Efter Erfaringerne fra iaar stiller Sagen sig anderledes. Der plejer ellers at komme et betydeligt Antal irske Kreaturer over til England for at fedes; visse Egne, som f. Ex. Grevskabet Northumberland, have i tidligere Aar modtaget indtil $\frac{3}{4}$ af deres hele Forsyning med Kvæg til Fedning fra Irland. Den paa Øen herskende Mund- og Klovesyge har standset denne Tilførsel, og da nu ogsaa samtidig Tilbudet i selve England er gaaet meget ned af samme Grund, have Farmerne været tvungne til at se sig om efter andre Kreaturer for at komplettere deres Besætninger. Dette har givet Anledning til, at i sidste Sommer og Efteraar en Del af vor Indførsel, navnlig til Newcastle, har fundet Anvendelse paa denne Maade. — Med Hensyn til det Omfang, i hvilket det har fundet Sted, har jeg modtaget forskjellige Meddelelser. Et Par af disse angiver Antallet af Kreaturer afsatte i det nævnte Øjemed i Newcastle til gennemsnitlig 100 om Ugen. Fra en anden Side anslaaes det til omtrent 15 pCt. af vore Kreaturer solgte der i Maanederne August, September, Oktober og November, hvilket, da disse Maaneder er den eneste Tid paa Aaret, hvor Efterspørgsel i den omhandlede Henseende finder Sted, svarer til 5 pCt. af vor hele Indførsel. En Meddeler regner endogsaa 8—10 pCt. Ved alle disse Angivelser er Malkekvæg taget med i Beregningen, men det synes dog kun at spille en underordnet Rolle i Forhold til det til Fedning bestemte Ungkvæg. — Det synes altsaa virkelig, som om det nu forløbne Aar har givet Stødet til Udviklingen af en hel ny Gren af vor Handel paa England. Om det vil lykkes os at bevare den tilkæmpede Plads og yderligere udvikle samme, er ganske vist endnu meget tvivlsomt. Det hidtil opnaaede Resultat

skyldes nærmest de nævnte extraordinære Forhold, og det er maaske sikrest ikke at gjøre os for mange Illusioner med Hensyn til Muligheden af at holde Konkurrencen oppe med Englænderne selv, naar mere regelmæssige Tilstande atter skulde vende tilbage herovre. Vor Kvægrace er i det Hele taget for lille, og desuden ville vi altid have at kæmpe med den hos Englænderne indgroede Fordom mod og Frygt for fremmede Kreaturer. Imidlertid have dog flere af mine Meddelere godt Haab for Fremtiden. De af Farmerne allerede gjorte Forsøg baade med Hornkvæg og Faar og baade med Fede- og Malkekvæg fra Danmark skulle i det Hele taget være faldne tilfredsstillende ud. Tid til at styrke vor Stilling paa Markedet have vi jo ogsaa, da Mund- og Klovesygen endnu ikke er udryddet herovre, og desuden den hele Overgang fra Agerland til Græsgang og Kvægopdræt, der nu finder Sted i England, vil give forøget Lejlighed til Afsætning af Kreaturer baade til Malkning og Fedning, i alt Fald indtil Englænderne selv naa op til at kunne tilfredsstille Efterspørgselen. Der er saaledes her Muligheder tilstede, der vel fortjene Opmærksomhed. Men da disse ved et Slag vilde blive afskaarne, hvis vi mistede Privilegiet, have vi altsaa her en Retning, hvor dette har virkeligt Værd for os.

Med Hensyn til den anden og langt betydeligere Indførsel, nemlig af Kreaturer, der fra Markedet gaa lige til Slagteren, foreligger, i det mindste naar Sagen sees i sin Almindelighed, ikke noget saadant absolut enten — eller. At Indførsel til Slagtning paa Landingsstedet i mange Tilfælde kan betale sig, det viser jo Exemplet fra de hverken prohiberede eller privilegerede Lande, — Forenede Stater, Spanien o. s. v., — der vedblive at sende deres Kvæg til England. Ogsaa er det ikke umuligt, at Frygten for Privilegiets Tab hos Mange hviler paa Forudsætninger, der tildels ere urigtige. Jeg har saaledes, endog hos Personer, der selv beskæftige sig med Kvæghandelen paa England, truffet den Anskuelse, at Paabud om Slagtning paa Landingsstedet skulde være ensbetydende med Paa-

bud om øjeblikkelig Slagtning ved Ankomsten. Var dette rigtigt, vilde tilvisse ingen yderligere Bevisførelse være nødvendig. Men efter Animals Ordren af 1879 § 92, jfr. § 6 i Ordre Nr. 921 af 27de August 1881, kunne de i et Foreign Animals Wharf landede Kreaturer, naar der ikke paa Grund af Sygdom træffes særlige Foranstaltninger imod dem, holdes i Live i 14 Dage foruden Ankomstdagen. For Deptfords specielle Vedkommende har § 11 i Ordre Nr. 922 af 27de August 1881 nedsat denne Frist til 10 Dage foruden Ankomstdagen, men selv dette kortere Spillerum er vistnok ret rigeligt. Der holdes Marked i Deptford hver Mandag og Torsdag; altsaa, — Kreaturer, der Mandag Morgen bringes op ad Themsen, kunne udbydes paa 4 hverandre følgende Torvedage, inden Slagtningen bliver kompulsorisk; med andre Ord: Importøren har saa megen Tid for sig, som overhovedet er forenelig med en livlig og regelmæssig Handel. Privilegerede Kreaturer, som vore, ere ganske vist ikke bundne til at forblive indenfor Murene om et Foreign Wharf, indtil de slagtes, da de kunne føres omkring til de almindelige Markeder paa samme Maade som det indfødte Kvæg; for dem eksisterer derfor ikke nogen bestemt Tidsfrist, inden hvilken de skulle dræbes. Men skeer det, som det undertiden er Tilfældet, at Afsætningen ikke finder Sted indenfor rimelige Tidsgrænser, vil ogsaa her Fordelen let gaa tabt overfor Omkostningerne ved Underhold og Transport fra Marked til Marked. Det siges mig rigtignok, at Fodringen inde i Landet er billigere end i Havnestæderne, ligesom ogsaa Transport paa Jernbanelinierne til de større indenlandske Markeder ofte er indbefattet i Betalingen for Fragten ombord og saaledes ikke medfører forøgede Udgifter for Importøren, der ikke strax har faaet solgt. Men i Almindelighed kan det vistnok antages, at er der nogen Forskjel paa Størrelsen af Tabet ved at holde et Kreatur 10 eller 14 Dage i et Foreign Wharf, inden det slagtes, og ved at lade det vandre omkring til de almindelige Markeder i samme Tidsrum, forinden det sælges, saa er

den næppe betydelig, saa meget mere som Dyrene lide meget ved idelig Transport og tabe i Huld. Under begge Forudsætninger har Importøren havt Uheld med sig. Den Uprivilegerede vil efter Fristens Udlob være nødt til at slagte sit Kreatur for, hvad han kan faa for det; den Privilegerede er ikke formelt forpligtet til det samme; men har han først forgjæves sendt Dyret omkring i et Par Ugers Tid, vil det næppe kunne betale sig for ham at blive ved dermed synderlig længere; han maa endda være glad, hvis det ikke undervejs er blevet smittet af Sygdom, saaledes som det under disse Omstændigheder mere end en Gang iaar er skeet med danske Kreaturer. For begge kommer altsaa Resultatet faktisk omtrent ud paa et; i alt Fald er Forskjellen her ikke afgjørende nok, til at man paa den kan begrunde en Dom om den frie Indførsels Fortrin overfor Nedslagtning paa Landingsstedet.

Hvor skal man da søge den endelige Besvarelse af det omhandlede Spørgsmaal? — Det er aabenbart et rent praktisk, og jeg har derfor troet ikke at kunne gjøre bedre end at henvende mig direkte til de Personer, hvis Stilling og Virksomhed bedst sætter dem i Stand til at have en begrundet Mening om Sagen, — Konsuler, Kvæghandlere og Veterinærer. Ved Bistand særlig af Vicekonsul Faber i Newcastle og Generalkonsul Delcomyn i London har jeg seet mig i Stand til at forelægge adskillige Personer, som de nævnte, følgende tre Spørgsmaal:

- 1) Hvori bestaa egentlig Fordelene ved vort Privilegium?
- 2) Ere disse store nok til at være af afgjørende Betydning for vor Udførsel?
- 3) Er det muligt at angive den Værdiforøgelse pr. Kreatur, der repræsenteres af dem?

Jeg har derpaa modtaget en Række Besvarelser, der vel ikke alle have lige Værd, men som sammenholdte indbyrdes give et paalideligt Billede af de i Sagen specielt Interesseredes Opfattelse af samme, og som ere af saa meget større Betydning, som de, navnlig med Hensyn til

de to første og vigtigste af mine tre Spørgsmaal, i alt Væsentligt stemme overens.

Det er navnlig to Hovedpunkter, hvortil mine Meddelere idelig komme tilbage. Det ene af disse er, at den, der importerer til Slagtning paa Landingsstedet, er bunden til det enkelte bestemte Marked, hvor hans Kvæg er udskibet, og at, da paa dette Slagtningen foregaaer i det Store, den hele Forretning er i Hænderne paa et forholdsvis ringe Antal Opkjøbere. Disse have det derfor i deres Magt at bestemme Priserne, og ved at enes om ikke at købe af en gjenstridig Importør, førend det Øjeblik er kommet, da han skal slagte, kunne de tvinge ham til at give efter. Ude i Landet derimod, hvor den ringeste Landsbyslagter kan deltage i Konkurrencen, er intet sligt Monopol muligt. Importøren kan der vælge sit Marked, han kan sende sit Kvæg i den Retning, hvor Telegrafren melder ham, at Efterspørgselen sandsynligvis vil blive størst, og lykkes Salget alligevel ikke der, kan han prøve sig for paa et andet Sted. Han har altsaa i alle Henseender mere Frihed i sine Bevægelser og bedre Udsigt til virkelig at opnaa Dagens Pris, end hvis han skulde slagte i et Foreign Animals Wharf.

Det andet Hovedpunkt har Hensyn til vore egne Varers Beskaffenhed. Miste vi Privilegiet, og vore Kreaturer som Følge deraf maa sendes til Foreign Cattle Værfter, saa vilde de her mødes med Kvæget fra andre fremmede Lande, og med dette ville de have ondt ved at tage Konkurrencen op, fordi de i det Hele ere af ringere Beskaffenhed. Dette synes saa temmelig at være anerkjendt fra alle Sider. Det amerikanske Kvæg f. Ex. afskibes først i en Alder af 4—5 Aar og da i stærkt fedet Tilstand for at have Noget at slaa af paa under den lange Rejse. Vore Kreaturer ere af en mindre Race, de udføres allerede 2—3 Aar gamle i forholdsvis mager Tilstand, og de syne saa meget mindre, som de, efter en af mine Meddeleres Udsagn, »do not lay fat on to the outside until they are pretty well filled up within.« Man behøver heller

ikke at være Fagmand for ved et Besøg f. Ex. i Deptford at overbevise sig om, at baade det spanske og det amerikanske Kvæg overgaaer de Stude, der f. Ex. udskibes fra Tønningen; men selv disse slesvigske Kreaturer synes at være deres Frænder i Danmark overlegne, hvis jeg tør tro en Udtalelse fra meget kompetent Side, jeg har liggende for mig. Et Par Lispunds Forskjel i Vægt mere eller mindre har naturligvis ingen Indflydelse paa Omkostningerne ved Transport og Underhold, men derimod vel paa Salgsprisen, og da denne maa gaa ned i samme Forhold, som Dyret syner mindre end andre af samme Slags paa samme Marked, ville altsaa de danske Kreaturer i et Foreign Animals Wharf være uheldig stillede.

Ved Siden af de to her nævnte Hovedpunkter kunne saa, mere i anden Linie, ogsaa andre Omstændigheder fremhæves. Der er saaledes ingen Tvivl om, at det i mange Tilfælde er bekvemmere for en Slagter at forsyne sig fra et almindeligt end fra et aflukket Foreign Marked. Hvad han kjøber paa sidstnævnte Sted maa forblive der, til det er slagtet; han maa altsaa enten slagte sit hele Indkjøb paa en Gang, hvad kun kan betale sig for en stor Forretning, eller underkaste sig Ulejligheden og Udgiften ved lidt efter lidt i Løbet af den 10 eller 14 Dages Frist, og maaske flere Mile borte, at hente, hvad han behøver af sin indenfor Værftets Mur opstaldede Beholdning. Køber han derimod paa et almindeligt Marked, kan han strax føre sin hele Beholdning levende hjem til sig selv. I Stedet for at betale Dagpenge for Fodring og Afgift af Slagtehuset paa Værftet, holder han sine Kreaturer i egen Stald eller paa eget Vænge; han slagter dem i sin egen Gaard, efterhaanden som Kunderne melde sig, han indvinder Gjødningen, og han formaaer, netop fordi Slagtningen kan ske efter hans egen Lejlighed, at give sine Varer en omhyggeligere Behandling, end det ved Slagtningen i det Store paa Værftet vilde være muligt. Heller ikke Hensynet til Affaldet maa oversees, da dette ved Beregningen af det hele Udbytte spiller en ikke ringe

Rolle. Om Slagtningen foregaaer det ene eller det andet Sted har vel næppe nogen Betydning med Hensyn til Horn, Huder og Talg, men desto mere er dette Tilfældet med f. Ex. Blod og Indvolde. Rigtignok lader det til, at der i Deptford er god Pris paa denne Slags Affald, men ofte kan Afsætningen være forbunden med Vanskeligheder, naar der ved Slagtning i det Store produceres betydelige Masser deraf, navnlig i de varme Sommermaaneder, da Transporten altid er vanskelig og undertiden endog ligefrem nægtes af Jernbaneselskaberne paa Grund af Stanken. Slagteren synes altsaa baade at spare Udgift og Ulejlighed ved at købe paa de almindelige Markeder, og det er derfor rimeligt at antage, at han paa disse vil være beredt til at betale bedre Priser end i Foreign Wharf.

Ogsaa i andre Henseender vilde Privilegiets Tab blive føleligt for os. Den første Virkning vilde formodentlig blive den at lede vor Indførsel fra Newcastle, hvor der hverken er lokal Afsætning for saa store Masser af Kvæg eller Anstalter for dets Slagtning, over til Deptford. Men derved vilde sidstnævnte Marked blive overfyldt og Priserne dér allerede af den Grund trykkes uden Hensyn til den anden fra vort Kvægs egen Beskaffenhed hidrørende Vanskelighed. Og denne Forandring i Handelens Vej vilde vise sine Virkninger ogsaa paa andre Omraader. De danske Skibe, der nu bringe Kreaturer til Newcastle, have let ved derfra at faae Retour Fragt — Kul, Jern o. s. v. Paa Themsen vilde dette blive vanskeligere, og Skibene vilde formodentlig have enten at gaa hjem i Ballast eller at lade i en anden engelsk Havn, altsaa med Tidsspilde og foreøget Bekostning, efter at have losset Kreaturerne ved Deptford Rev.

Paa Grundlag af alle disse Omstændigheder til Besvarelsen af mit første Spørgsmaal ere alle mine Meddelere da ogsaa enige om at besvare det andet Spørgsmaal med et bestemt Ja; — Privilegiet er af afgjørende Betydning for vor Handel, og dets Bortfalden vilde være ensbetydende med Ødelæggelse af denne.

Hvad mit tredie Spørgsmaal angaaer, da tilføjede jeg dette mere for Fuldstændigheds Skyld, end fordi jeg ventede virkelig at faa paalidelig Besked. De Angivelser, jeg har modtaget i saa Henseende, variere fra 10 Shilling til 3 Pund pr. Stud og fra 2—10 Shilling pr. Faar som den Værdiforøgelse, der skulde repræsenteres af de med Privilegiet forbundne Fordele, og ere altsaa ikke meget oplysende. Det maa vel ogsaa antages, at en saadan Beregning udkræver flere Betingelser, end den almindelige Kjøbmand er i Besiddelse af, saa meget mere som han sjældent vil have gjort Erfaringer samtidig i begge Retninger. — Jeg skal yderligere kun tilføje, at man i Almindelighed synes tilbøjelig til at tillægge Privilegiet mindre Betydning med Hensyn til Svin end med Hensyn til Faar og Hornkvæg, uden at det dog er mig klart, hvorpaa dette støttes.

Der forekommer mig efter alt det saaledes Udviklede ikke at kunne være Tvivl om, at det er fuldt berettiget at tillægge Besiddelsen af et Privilegium som vort en meget stor Betydning, og det baade fordi det tillader os at indføre Kvæg til Fedning i England, og fordi det giver os sikrere og fordelagtigere Afsætning af, hvad vi sælge til umiddelbart Forbrug.

Imidlertid behøver Privilegiet dog ikke derfor at være en »conditio sine qua non« for vor Udførsel. Jeg er tværtimod personlig overbevist om, at den Dygtighed og Energi, der har bragt Handelen til sit nærværende, for den danske Selvfølelse højst tilfredsstillende Standpunkt, ogsaa vil formaa at bringe os ud over Følgerne af den Katastrofe, der ganske vist i første Øjeblik næppe vilde kunne undgaaes, hvis en Forandring skete, og jeg troer, at Udbredelsen og Bestyrkelsen af en saadan Overbevisning vilde være det bedste Middel til at forebygge en eventuel Panik hjemme.

Saa vigtige de fremhævede Fordele ved Privilegiet end kunne være, seer jeg dog ikke i dem en absolut Betingelse for Handelens Fortsættelse. Det er sandt, at de store Opkøbere kunne monopolisere Foreign Marke-

derne, men de have dog ogsaa paa deres Side Hensyn at tage, naar de ikke ville drive Kunderne bort, og at de ikke ere blinde herfor, viser jo noksom den Omstændighed, at saa mange andre Lande vedblivende finde deres Fordel ved at indføre til Foreign Wharf. Hvorfor skulde vi ikke, naar først Nødvendigheden var der, kunne gjøre de samme Erfaringer? Konkurrencen mellem Opkjoberne paa samme Foreign Marked vil maaske ikke være stor, men mon ikke Konkurrencen mellem de flere forskjellige Markeder af denne Slags, og hvis Antal Privy Council altid kan forøge om nødvendigt, vil være tilstrækkelig til at holde Fluktuationerne indenfor rimelige Grænser.

Heller ikke vore Kreaturers Beskaffenhed behøver at blive saa afgjørende, som ved første Øjekast kan synes. Thi ikke at tale om, at vi efterhaanden muligvis kunne forbedre dem, saa ville de Handlende vistnok selv lære at raade Bod paa Vanskeligheden. Det er slet ikke afgjort, at vi vilde behøve at udbyde vort Kvæg Side om Side med de andre Landes; tvertimod er Sandsynligheden for, at Forholdene snart vilde udvikle sig saaledes, at hver søgte sit Marked, hvilket vilde være saa meget lettere for os at opnaa, som de andre fremmede Importører allerede have deres egne Vaner og, i alt Fald næppe uden stærk Opfordring, ville være tilbøjelige til at forandre disse. Selv om vi strax skulde blive nødte til at kaste os over Deptford, er det saaledes ingenlunde umuligt, at vi hurtig, naar de efter den nye Tingenes Orden nødvendige Foranstaltninger bleve truffene i Newcastle, kunde vende tilbage dertil og der fortsætte vor Virksomhed med et om end maaske noget mindre, saa dog endnu tilstrækkeligt Udbytte.

Overhovedet bevise alle de fremhævede Betragtninger kun, at vor Handel efter Forandringen vilde give mindre Fortjeneste, og allerede deri, saavel som i Hensynet til de øjeblikkelige med selve Overgangen rimeligvis forbundne Tab, ligger en fuldstændig tilstrækkelig Opfordring baade for Autoriteter og Private til at gjøre Alt, hvad der staaer i menneskelig Magt, for at opretholde den bestaaende Til-

stand. Men skulde Ulykken alligevel ske, saa bør vi for det første, efter den store Fortjeneste vi have havt gennem en Aarrække, allerede nu være i Besiddelse af tilstrækkelig Reservekapital til at kunne bære det øjeblikkelige Stød, og Udsigten til Fortjeneste under det nye System vil dernæst, om end maaske mindre glimrende end hidtil, dog endnu fremdeles være tilstrækkelig til, at vi ikke bør lægge Hænderne i Skjødet. Jeg har, i det mindste efter Ytringer af mere end een Fagmand, Grund til at tro, at vort nuværende Udbytte af Kvæghandelen vil kunne taale en betydelig Formindskelse, uden at den derfor ophører at betale sig.

London d. 10de December 1883.